

Bilag 1

En række af udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 6:

Ministeren bedes kommentere afsnit 9.1. (s. 148-157) vedrørende tavshedspligt og samtykkepligt i AKF-undersøgelsen »SSP-samarbejdet i kommunerne«, særligt for så vidt angår problematikken som beskrevet på side 151, nederste afsnit: »Man kunne stille sig følgende spørgsmål: handler problemet om tavshedspligt også om, at det er besværligt at inddrage forældrene, fordi tingene dermed tager længere tid. De har måske en anden mening om, hvordan deres eller deres barns problemer skal løses, end de professionelle har, eller de kan måske finde på at blande sig i eventuelle tiltag«.

Svar:

Som det fremgår af pkt. 9.1. i Amternes og Kommunernes Forskningsinstituts undersøgelse (AKF-undersøgelsen) kan det ikke undgås i et uformelt tværfagligt samarbejde om bestemte børn og familier at drøfte de enkelte børns og unges forhold. Det fremgår endvidere af pkt. 9.1.1. i undersøgelsen, at spørgsmålet om tavshedspligten af de fleste som deltager i SSP-arbejdet opleves som et problem, dels fordi det er umuligt at undgå at tale om enkeltpersoner såvel i SSP-udvalgsarbejdet som i det uformelle SSP-samarbejde, dels fordi de interviewede SSP-medarbejdere ikke finder at kunne varetage hensynet til barnets tarv, hvis tavshedspligten skal opretholdes.

Med hensyn til bemærkningerne på side 151 i undersøgelsen finder Justitsministeriet grund til at understrege, at SSP-samarbejdet omkring bestemte børn og unge bygger på et princip om frivillighed. Justitsministeriet er derfor, som det også fremgår af de almindelige bemærkninger til § 115 b, enig i, at det i langt de fleste tilfælde vil være naturligt og nødvendigt at inddrage forældrene i løsningen af barnets eller den unges problemer. Lovforslaget bygger på

en forudsætning om, at forældrene i almindelighed giver samtykke til en nærmere drøftelse af barnets eller den unges forhold, når en foreløbig drøftelse i SSP-regi har vist, at en bestemt gruppe af børn og unge eller bestemte børn og unge kan have behov for en særlig indsats.

I visse tilfælde må det imidlertid erkendes, at forældrene til børn, som i en ganske ung alder kommer ind i kriminalitet, ikke kan overskue myndighedernes ønske om og behov for at samarbejde om løsningen af barnets problemer. Det kan f.eks. skyldes, at forældrene er angste eller problemfornægtende og måske nærer en dybtliggende mistillid til offentlige myndigheder. Det kan også skyldes, at forældrene befinder sig i en misbrugssituation, der gør dem ude af stand til at varetage barnets tarv. Der tænkes i denne situation også på de børn, der i AKF-undersøgelsen, side 152, omtales som »gadebørn«. Herom anføres i rapporten:

»Endelig er der spørgsmål om, hvad man gør i forholdet til de børn og unge, som så at sige ingen kontakt har med forældrene mere. De er smidt ud hjemmefra eller er selv gået hjemmefra. Når vi taler om »gadebørnene«, hvordan etableres så et samarbejde med forældre, der reelt har givet slip på deres børn eller ikke ønsker at samarbejde omkring deres børn, og hvor en tvangsanbringelse heller ikke er på tale.«

Et andet område, hvor det kan komme på tale at undlade at indhente forældresamtykke til at videregive oplysninger, er tilfælde, hvor det drejer sig om større børn og unge og en henvendelse til forældrene kan puste sagen unødigt op og skabe yderligere problemer for barnet.

Bl.a. for at fjerne den usikkerhed, der også gives udtryk for i AKF-undersøgelsen, er der foreslået indført regler, hvorefter der i de ovenfor nævnte situationer ikke kræves samtykke til videregivelse af de fornødne oplysninger. Det er op til SSP-udvalget og dets medlemmer selv at vurdere, om der i disse særlige tilfælde skal